

ורב הסברה המתמטית העוסקת בדינמיקה קבוצתית, התעלמה מנושא הקופליקט החזק קבוצתי, או חפשה דרכים "לפתור" בשל משפעותיו הלא פתורג'וריות, לראות, או מוסיפים, כי ישנם תהליכים, תחומים קונפליקטואליים בשל המודלים בהם משתמשים חברים להבה ולניהול של פעולות, וגישה וטחשת, והמוזים ב"גיגור ברז", או טוענים, כי באמצעות הבהת הטבע הפרדוקסלי של תהליכים קבוצתיים אלה, רבים מן הקונפליקטים המוזחים עם "גיגורים ברזים" אלה, "משחררים" ולכן אין צורך "לפתורם", שכן הם נחוצים כחוקים, ואינם חיצוניים להם. במאמר מוצגת חיבורה בסיסית ורחוק לטבע הפרדוקסלי של התחסייות הקבוצתיות, ונבחנת שבע דינמיקות קבוצתיות, תוך שימוש באינסטיטוציות פרדוקסליות. אלה הם הפרדוקסים של זהות, פתירות, אמון, אינדיבידואליות, סמכות, גרוסיה ויצודריות.

אנרגיה אורגנית רבה משקיעת בניסיון לחיזוי קבוצות מ"תיקיעות"י! פריטים נרחבים מאוד מושקעים להתנתותם בשמור אותם תנאים שהם משתוקקים לשנות, קשיים בשיקום ממשכילים לשיקום, כשכל צד ממדוין בעקשנות שהאחר יעשה את הצעד הראשון. קבוצות משקיעות עצמן בדינמיקה של "יאמנו והם", באיזיה של תהלה לעומת עובדים, בעלי כוח לעומת חסרי כוח, שחורים לעומת לבנים, גברים לעומת נשים וכו', אף שהם שואפים להפגוע ולהימנעו מאלו. שיתוק כוח מלווה בקונפליקטים, והופעלים את הסביבה לצדדים מנוגדים.

ממדיעים הברזיים, או נקראים תכופות לסייע לקבוצות תלכודות כופעלפטי. אנו מתבקשים לסייע במיתרון המצב. ברים, יסיונו מורו לנו, כי יסיונות

Smith, K.K. & D.N. Berg

© 1987 Plenum Publishing, Smith, K.K. & D.N. Berg, "A Paradoxical

Conception of Group Dynamics", *Human Relations* Vol. 40, No. 10, pp

633-658. Reprinted with permission of the publisher.

קבוצה, בשל היותה תופעה קולקטיבית, יוצרת מנהלים מסוימים. אין היא מספר אנשים הנוספים של אותו מקום פיסו או פיסולומו, גרידא; היא כוללת את החלתי החדות של הברים גם בה לשונת המטרת הקולקטיבית (1980) Altschul, 1977; Simmel; כאשר הקבוצה נוצרת, היא מוצפת לטפס את את צורכי החלתי החדות של הברה האינדיבידואליים והן את צורכי הקולקטיביות, הננויות מולתי החדות זו, כל עוד שותפים אינדיבידואליים מסתכלים על החלתי החדות הנוצרת בקבוצה, הקבוצה שלים הנופת גם היא לתלוו ברישת זו של חלתי החדות. תלוו החדות זו משמעותה, שהמברים הנופים לתליים בקבוצה ומקבוצה הנופת חלתי החדות, בעודתה טווח גדול של חנובות אמוציביות שלדעתנו נבדלה מולתי החדות, החוות עממים רבות, ננויות בקונפליקט וכמנויות מחדות (1966) השירים בוד מרכיבים אינדיבידואליים וכן קולקטיביות מעוררים החישה מנודות, שעה יש לטפל בהן בתוך חיי הקבוצה. החישה המנודות, לכאורה, עשויות להיות מסופלות במנוו דרכים. ניתן לשמרו, להחמלם מתן, לאמנו, להורידו אל מחתת לפני חשית, או להרחיקו.

כאשר מתעורר מנתר קבוצות, לקורים החברים נדרים ומנוחים שנקודות החשקה המנודות על מקמורות שונים. אנ שומעים הנוחות, כולו: "הנוחה היא שיש לנו אנשים בעלי ערכים שונים; חלק אוהבים את בודו אתה חלק מאחר; מה אפשר לעשות? לודוס את אלה עם הערכים שאננו נוהמים את הקבוצה הדינונונית?" בתגובה אלה, אין זה אפשרי עבור החברים לחשוב על הדינון שאר ההסכמה ביניהם נובעת מקור שותף.

מורשת המחקר על קבוצות

הואיל קונפליקט הוא הנוחה מוכרת מאוד לכל אדם שובד עם קבוצות או בהן, ניתן לפנות, כי תוקידי השושה כל רבה לנושא זה בספרות המחקר על קבוצות קטנות. אולם, אין זה המוצג. בקבוצות של Ashforth (1966) וסיונום את המחקר הקבוצתי, קונפליקט אינו אחד מודו כל המחקרים על קבוצות מאוחר בהם משמשים המחקרים לאורו מודום בו 250 המחקרים על קבוצות מאוחר יותר סיפרה של Small Group Research של Here, Handbooks של קבוצות מאוחר עלודו במנוו תחומים, אינו מכלי קונפליקט אפילו האינטקט שלי, וספיו של 1982, Zander (1977) על קבוצות, מנוירים קונפליקט בקבוצות על מני שלישיה זמורים בלבד, וטבעו לכך רק כבודו אנב. אפילו החפץ המתבט בעל האוריינטציה

למרו קונפליקטים קבוצתיים, מביאים אז לערים צדירות ליותר מחלה מולתי. הקונפליקט מוריס משהו בזוג אחר, או עובר לחוסר אחר, לפשיל; כאשר מנעה של הקבוצה עם אחרים לקבוצים מאוחר, או מאשר יחסי מפתח בקבוצה נפגעים. האופן בו אנ חושבים על היקולוטיה הקבוצות, הוא במרכיבו של האופן זה החמורים טוענים, כי במקום לבנות למרת את הקונפליקטים, היוצרים שיתוף; אנ דוקוקים לדרכים לשאחר קונפליקטים אלה. הנוחה המוכרות היא, שאיי הקבוצה הינם מודוקסילים באופן אינורטי, ולאשר חריר הקבוצה אינם מיוצלים לראות זאת מתו טמפנים נישות בהסת להתקיינות הקבוצות, אשר "עוילים" קונפליקטים את חיי הכוללית; שהים "הוטים קונפליקטואליים", רק בק הדול בה הם מובנים. כאשר חיי הקבוצה נתפסים כרווי ננויות, פעולים אחרים כאילו חייבים "לפתור" את הקונפליקטים, בהם תוכלו הקבוצה להמשיך הלאה, ובכך הם הופכים ל"בלתי פתוי" מה שאל נזקק לפיתוח עו שהנווד כל.

באווירה, שאיי הקבוצה הינם מודוקסילים באופן אינורטי, אין החמורים מתחננים לומר שאיי הקבוצה אינם כוללים גם זברים אחרים, כמו שכאנו אומרים נשוחו אינטלנוטי, אין אנ מוצאים מכלל אפשרות את הינו מישו או חלקית. ניתן לומר, כי זהו חקר השטחות המודוקסיליות באופן אינורטי של חיי הקבוצה. אולם הדבר ממוט כלו, שהמודוקסיליות היא דבר שיש לחשוותו לטחיות אחרת. באומרת, שקבוצה הינה מודוקסילית באופן אינורטי, אנ מתכוונים לכך שהמודוקס מוכל בכל לבב של הקבוצה, ובמרכז הוויחית, וכי יש לכוון את טיפיה הפודוקסילי של הקבוצה לכל הנוטים אחרים של חיות.

קונפליקט בקבוצות

קונפליקט הוא הנוחה מוכרת לכל אדם שבוילה זמן ענבודה בקבוצות. מבחינה מקורית, ניתן להמירו הנונגישות של כוחות ננויים ובכלים רעיונית, מקורות אינטוקים. משאלת הנופים, כוחות ננויים אלה מבוטאים, בודו כלל, בעיות אינטוקסיות או בלתי מראומות, ובחלק ניכר מהים, עוסקה הקבוצה בניסיון להפטר מהמוריס שבו משהומות, אולם פעלים רבות, שחיות בהן משהומות כדי לחסל את הקונפליקט. מרות סודת חשה על מוחים קבוצתיים, ומעוררת לקיחת דודים, בכל פעם שיש להחמנות עם חוסר ההסכמה או אנשים, או להחמלם ממנה ולוח על להחמנג. כאשר חריר קבוצה מאוחר את מאמניהם לחדת של קונפליקט, הם רואים כמי שנסמרים סיפור על הווחם נטילים על ידי.

מבטוח בחיי הקבוצה. הכנת פרויקט דורשת הערכה של הניגודים שהוא מבלי, שרשי הניגודים האלה במיד ובקצרה נשלם, הדרכים בהן דורות מנוגדים אלה מקיימים ללכל ניגודים, והאלמנטים החיוניים של הקבוצה המבטוחים בקשר שבין המרכיבים המנוגדים של ניגודים אלה. אני מוציאים את השבועון המדעני-פדגוגי על ידי דיון במטרה להשיג את הניגודים: זהות, פתיחות, אמון, אינדיבידואליזם, נאמנות, גרסאות הניגודיות אלו הן דוגמאות לפרדוקסים האופייניים לכל הקבוצות.

פרדוקסי הזווית

כדי להיות פריט, על האדם לשלב מניין חברויות קבוצתיות, שכן האדם, במידה רבה, מורכב מהקבוצות אליו הוא משתייך (Zelditch, 1977). אדם יכול להיות קבוצה, על אופן של פרטים לשלב מניין רחב של הפרטים בדינמיים, אותם מייצגים החברים (Cartwright & Zander, 1966). פרויקט זהות מובטח במאמץ של פרטים וקבוצה ליצור זהות ייחודית ומשמעותית. על ידי ניסיון להצביע על הדרך בה כל אחד נפרד מהאחר, ובזמן מאשר את זהותו של כל אחד חלק בלתי נפרד מהאחר.

חברות בקבוצה טומנת בחובה התפתחות של סימביוזה, אשר מטילה את הפרט לתוך מאבק על מה לוותר כדי להשיג, ואת הקבוצה לתוך מאבק במה להשיג. עצמה ואת חברות האינדיבידואליים (1976, Merton). חיבור כזה מעורר תהליכים אינדיבידואליים וקבוצתיים, שהיום הדיים ומתרחשים במשותף, ביצירה את הזלמה הבאה: עבור הפרט, כיצד לשמר את המטרות מובטח מהקבוצה ומאלה (Stimons & Hill, 1967). עבור הקבוצה, הזלמה היא כיצד לשמר את קיומה ולמכר שניעים בלתי נמצאים בקבוצה (Hill, 1967). כאשר פרטים בחברה קבוצה כדי להצטרף אליה, הם רוצים קשר ללא אובדן של התמצין (Mael, 1968). מאורח דומה, הקבוצה שוקטת באופן בו תוכל להסתמך על חבריה ולהביא להגשים את חייה, מכלי להשיג את הדבר בעצמה מפרט אחד בלבד, שכן אם הוא יעזוב את הקבוצה, הוא יחולש לכל תקנה.

הקבוצה שולטת בצורה להחריף בהתנהגות, האם מטרותיה הולכות יסודות להיות מאשפת בהינתן החברה בה, כשם של החברים להעריך את החברה, האם התנהגותם הנמצאים מהתנהגותיות נואמים את החשקה הרושדת (1981, Lawler). מטרתם של התהליכים האנוניים אלה היא, שפרטים מתחמים קבוצת "יטובת", המבטוחים במובנים של התמסרות מינימלית על האינדיבידואליזם, וקבוצות מתמסרות חברים "יטובים", המנוגדים במובנים של פרטים הוציג את האינדיבידואליזם.

מניין פרויקטים

באופן כללי, פרויקט יכול להיות מניין בתחיל המסגרת שעל קסמים, המבטוח על רחסי אסור, היוצר ויתור עצמי, נשלם, המנוגד, "אני משקיר", או "משפט זה שאני" (Hugues & Becht, 1975). מהות הפרדוקסי יכולה להראות, האמצעות בחירת של שני המשפטים שחלקו, כאשר הם מוצגים זה בצד זה:

- המשפט שחלקו נכון.
- המשפט דליל שגוי.

כל אחד ממשפטים אלה, כשהוא עומד בפני עצמו, הינו פשוט נלוז. בסיס, כאשר שמים אותם יחדיו, נוצר פרויקט, מענין קסמים חסור עצמו ומתחיים לעצמו, בעל אקיות של הסתגלות במידה לקיר אינסופי של מראות. בעוד שהוכנו של כל משפט נותר אותו הדבר, משמעותו משתנה על ידי השוואה, שהוא ניצב בתוך מסגרת של משפט אחר (Hugues, 1980). כדי למצוא את מקום הפרדוקסי, יש להוסיף על משפט הרקע שבין שני המשפטים, ללא רק בסקסטי, שכן הפרדוקסי כתוב במרומו בין חשורתי, בדינמיים או במבטחטי.

בדוגמה דליל, אם אני נשארם בתוך המסגרות המרוסות, אני נתפסים בסמיכות של כוחות מנוגדים לכאורה, לנורים שואלה, איזו מהאמיתות המוצעות, נכונה. חשקה פרויקטית מענינה הסתגלות מתוך מסגרת היגיונית (מסגרת על, כדי להיות אוד משפטים מנוגדים לכאורה אלה, יוצרים חניון, בזמן שהסתירה מתקיימת עבור חברי קבוצה, ישן התמסרות רבות, שעל פניהן נראות סותרות ואשר יוצרות מתחמים אשר מאיימים את על פרטים יחיד של הקבוצה שולט. אחר כך יטופל, משפטי את החסיס להחשית החשקות ויבנות על פרטים של הקבוצה, ואת זהות הקבוצתית בחקירתו. זה היא ממוקמת במאמר זה, אני עוסקים בגילויי חדר זה חיי התמסרות קבוצתיות נראות, זה, אני עוסקים בגילויי חיי הכוחות המנוגדים פוטנציילים במרוסות, במהותם חלק טבעי ומרכזי ממשל קבוצתיות עצמו, בניגוד לאותו פוסטיקטיביות, המיישעת שווינו מייצג מיתר שיש "לפיתוחו".

פרדוקסים קבוצתיים

כשאנו בחנים התמסרות קבוצות באמצעות המסגרת הפרדוקטית, מה את רואים? כדי להשיג על כך, נחקור את דינמיקה הניגודית המזוהה עם מספר דמויות

הדי שפעולותיה נכונות, אך היא לא תדע מה פועלותיה הוא שמוביל להצלחה (Hayek, 1967).

פירוש שלילי מספק קוניטרסט. ממדן האופורמליזם הנטות מהתחבטות בדי החיובי לילי שלילי, נערת חיכולה של הפערכת לחשוב (Mudra, 1979; Bateman, 1980). הולמבר המיוחסות בתחילת הפירוב החיובי והשלילי היא, שאותו הדבר יעצמו שהינו חיובי לעצמו של כל הארגונים, פירוב שלילי, הוא גם מה שפובג בנו, ובכך מקשה מאוד לנטות בורה שיש לבטוח בו.

במסגרת קובצותיה, שוירת תהליכי הפירוב האידיונדידואלי והקולקטיבי הינה מורכבת. קבוצה עשויה להיטטרד להיות פשוטות לבנייה שלילית בהם לתהליכיה, כדי ללמוד להנדל, בום, המסדר עשוי להפסד כפמקע בנורמות הקובצותיה. הפירוב הקוסקית קבוצותיה מניעה, כי ניטא המוסרם האלה מטופל כסוסת, המסמיע מפירד לחוק נורמות אלו (Dettler & Entikson, 1959), או משעיר לטואיל המוסק קונרדיס מנמל, המאפשר לקבוצה להדווחו ללא שיעור (Wells, 1980; Sizer, 1966). תהליכה הוא, שהקבוצה עשויה לבחור שלא להקשיב לאותם הדברים אשר ליום היא צריכה להקשיב. במקום זאת, היא עשויה לבחור לדחות את נושא המסר, כך שלא תטטרד לתחבטו עמו. בטפלה אדמרת כישאיות" לאדם המבטא אותה, במקום לדאוח כהלק אינטנרלי של הקבוצה נענמה. בעשותה זאת, הקבוצה עשויה להורגש שווא אוששה החיקה עצמה, אך לפעשה היא החלישה נעמה מאוד, על ידי דחיות של הקול המבטא את הצורך להיות שונה, כדי להמשיך לעשה.

גישה פורמלית קוראת לעשוי במסגרת המשמשת להשיבה על מונות האמון. היא מציעה, כי התנגותוהתנגותו דרך עשות של אמון – חוסר אמון, משמשת את היכולת להוביל את מה שאננו מאשר (מה שראתה בבליה לאמון). הדב למלוד, ולמטרה ולמקרה) את מה שאננו מאשר יותר לזונו זאת. עד נענבר סוג הביטוח והגיון, להפוך למעלל מהלך. ככל שמסמיע יותר לזונו זאת, עד נענבר סוג הביטוח והגיון, איך לבטוח במה שמבטחה לזונו נראה לא הגיוני, עד נענבר סוג הביטוח והגיון לזונו ממוגזים עם אמון. כאשר מגיעים לקודקוד, או, הדבה של ההגיון הדכה לזונו סובבת לחוסר אמון. סוגיות האמון מקבלת סמנות חדשה, ומשתנית כלכלת דלנסיקה פורמלית של מותו אמון במה ששראה בבליה ראוי לאמון, וגילוי של תהליך האמון במקום על תוכן האמון, המסוח את החיסים בתוך הקבוצה, כך שהם יהיו בטוחים.

אחרים ותומדי עשה, ורק כאשר הקבוצה מסתגלת בדחיה על ידי החביה על ידי חטופת מנגלותיה הקולקטיבית, רק אז ממפתחים התנאים בהם יהיה זה בטוח לעשות את סוג החשפה על ידי המבים וקבוצה מאוד, שהינו הכרחי עבורם לעבור האופן שבו יהיו זה עבור זה.

פורמליזם האמון

לפני שפסטים יהיו מונכים לבטוח מאחרים, הם ירצו לרעש שהקבוצה תהבלם, על חולשותיהם כמו גם על חוקם, על חששותיהם כמו גם על מקוניהם, על כעוים כמו גם על רופים (Hans, 1967). כדי שהקבוצה תספק את הקשרים הפנימיים הקריטיים, כך שתוכל להפוך לישווח ששווח לבטוח בה, עליה לבטוח בתרבים ולהיות בטוחה שעמדות לזירה בעתות מנקה רווחות (Schwitz, 1967). פורמליזם האמון יכול להיות מוצג על ידי חרדת המעל החילוי בעצמו כדי להתחיל, כי שיתפחה אמון בקבוצה, על החברים לבטוח בקבוצה ועל הקבוצה לבטוח בתחביה, שכן רק דרך אמון, נבמה אמון.

כהתחלה בקריית סודנה זו, נבחן את הדילמה הבין-אישית המוכרת למדי של פריס אחד האזנון לאחר, "איננו בוטח בך", אמורה זו יכולה להיות ניסוח של שפוט בהם ליחוסר המוכרת לבטוח בך", או השקופמת של "חוסר יכולת להאמין". אם אינני יודע איך לבטוח, אין זה הגיוני מנדד לבטוח להסד לזרואי לבטוח בו שכן הבטיח איננה כך במכתבתיה. שנינו שיהיה כך לא שעה את חוסר יכולתי לבטוח. הוא עשוי, למשה, לחלק. שבויר שוקרים אלה את חוסר אמון, דורשת משני הצדדים לעבור לזמנו על ולמלוה בצרונת את הדורים בהן חוסם הקשר בניזום את בניית האמון, שכן אז, יחדיהם יאשרו את מה שמתווה בשלילי. תהליך האינשה ההדדי יהיו המסיים עילי נופו אמון (Follett, 1952).

צבוחת המיקומיקה המופנה על אמון החברים בקבוצה והחששת האמון של הקבוצה וגמה, יכולות להיות מובנות על ידי הקיות הפעולות וההשתמשיות של מערכת המדיפה החובותיה והשלליות. פירוב חיובי יוצר החלשה של שבלה, שזרחה להחלחת עבור כל מערכת, כדי לספוג את הפירוב השלילי של תפקון נעצמו (Rogers, 1980). יריע ממוסרם רק דרך פירוב שלילי, שכן הוא אומר למערכת שעה שווא עושה לא עושה וכי עליה לופסיקם, עליה לחשוב, לבחור אטרורטורבות אחרות. לאשר גישה ניסויית ולגלות מחדש מה עובד (Mehra, 1963). למערכת המפקלה רק אותות חיוביים, אין דרך לבלות מתי היא מתפקדת בצורה גרועה, או מודע. אם היא מצליחה, היא

הבררתית (Freeman-Reidman, 1965) יוצר את הביסוס למשטחה ולקבוצות הנמוכה רעשית. לפיכך, פורטים באים לקבוצה מינופס אחר מה שהם יכולים לקבל. ואולם, כאשר מולם נעשים לקבוצה בדרך זו, עולה השאלה, מן יתכן דבר זה מעמיד את הקבוצה במעמד של התנועה הברירה הפרטנצואליים במנותחם של – מה הם מציעים לקבוצה, ולא במנותחם של – מה הם גורכים שתנו הם. בזאת, משדרת הקבוצה את המסר לבורים החשים, "אם אתה רוצה משהו מרקבוצה, ראשית עליך לתת משהו". וכי הבורים פרטנצואליים מסתכלים מה אחרים מבטלים ונתונים. מה שעולה יתנו עד משמעי. אם מתברר שאחרים מצויים בקבוצה זו, מסת מוח לית, ובכך תרצה האנטרופיות חסרת טעם (Sloss, 1966). הפסיכוסטיב הפרדוקסיות מנטשה, שרקבוצה יקיימה, גדילה והופכת לחמה ולפעמים תוצרת, כאשר מבוטאים האינדיבידואליות של הבוריה. בז' בבו עם הזדקקותה של הקבוצה ו' החברלים הבאים בבסיסו של האינדיבידואליות ו'ו קווי הדמיון, מבוטאים בתוכו, מסכנים ומתחזקים, בו זמנית, את הקבוצה (Bateson, 1979). אצורת דומה, קווי הדמיון והחברלים הנמכים באינספרדיואליות חברי הקבוצה ומאיימים עליה (Bassein, 1968). בטייט החברלים עלול להביא ליתות ואישי ולפרודו קולקטיבי, בערוז מספק חשבורים לקישור המבוטס על נקודות דמיון אישיות משמעותיות. באופן דומה, החבורים עלולים להובא לקפיאה על השטחים שנקופנרמיות. המאבק הפרדוקסילי הניו שבו בנוד הפרט הנתון לקבוצה, ליתות עם מתחים הנובעים מלימותה של הקבוצה באינדיבידואליות הבררה ומתלותו של הפרט בשיתופיות הקבוצה.

פרדוקס הסמכות

פרטים שפוקים תועלת מהשתייכות לקבוצה, כאשר הם מסמיכים אחרים לקונס מפעלות מסוימות טובים (Bassein, 1966). הקבוצה מתחנה יכולת לפעול בדרך מאוחדת, כאשר הברים מסמכים תקלים מעצמם אל הקבוצה (Maruyama, 1976). עם זאת, הדבר מצוי כמובן, שהחברים קיימו עצמם בקבוצה לרצונם בלב כוח הקבוצה, רק כדי ללנות שכתב, שהחברים חסריים בחולשת הקבוצה (Klein de Vries, 1980). פרדוקס הסמכות הוא, שהברים חייבים להכפיף את האינטימי שלהם אל הקבוצה, כדי שיו תמונך לזמן. ליינו את האינטימי הקולקטיבי של החברים, בום, החסמת הקבוצה, הברים עלולים לקטין בשיתופיות את יכולת הקבוצה,

פרדוקס האינדיבידואליות

כדי לנתח קבוצה אוסר על פרטים, על החברים לבטא את האינדיבידואליות שלהם (Bassein, 1968). אם מנת שאישים יוכלו להגיע לאינדיבידואליות מלאה, עליותם לקבל את הקבוצותיות עליה מבוטסת האינדיבידואליות (Friedl, 1922). פרדוקס האינדיבידואליות הוא בכך, שקבוצה מבוטסת על התנגדות המובאת אליה על ידי הבריה פרטים. אך היא מאיימת על ידי אותה אינדיבידואליות, אשר באופן אינדיבידואלי רק כאשר החברים משקיעים עצמם מורח מלא בקבוצה אילוח הם משתייכים. השקעה ששעלילעצמה נהיית כמעוררת על האינדיבידואליות (Friedl, 1922). איככל שאי, הצד האינדיבידואלי של פרדוקס זה, הוא אינדיבידואליות מתפתחת כאשר עובדים על הישגותצורניות. הפעולה בפרטים של הקבוצה הראשונית, המשמחה, הם המעלים את ההשקעותקולות אינדיבידואלי, מליתחילה מאצטנת חלוקית, וכפי להתמודד עם הקבוצותיות, מתמונת חשיבות האינדיבידואלית, ובאמצעות התמונתה, מועצמת האינדיבידואלית. Bene (1968) חנבע על הצד הקבוצתי של פרדוקס זה, בהצגותיו על הדרך בה מתחלקים הברים למחנות סביב חשיבות, האם הקבוצה קיימת עבור הבריה או החברים קיימים עבור הקבוצה. כי, ההתפתחות תלויה במעמד פסיכוסטיבית מקוונטת זו אל שלב שבו חברים מקבלים את קבוצה והקבוצה זוכה לסולידיות כאשר האינדיבידואליות של הבריה. הפרדוקס הוא, שרקבוצה זוכה לסולידיות כאשר האינדיבידואליות קונה לה לנישמות, האינדיבידואליות מאוצנת כאשר ראשוניות הקבוצה מקבלת אישור.

קבוצה האינדיבידואליות פועל נגד האינטימיטיים שיש לכלול, בנישנו אל פרטים בעצם הראשונה. לסייג עצמו תוך למוד קבוצה ביום פיתוח החישה ברורו של מהו הדבר, נעשה לא פשוט. עם זאת, התנגדותם של החברים לחתיים, היא שגורמת לקבוצה להרציש היבטיה הלוליי, מקום שלא בטוח ליתר בו סיכונים. אינדיבידואליות מפרדוקס זה היא, שתחיים מצטרפים בדרך כלל לקבוצה, כדי לספק הבלק של חיים, שיש לגבוי החישה של חסר שלמות. חסר השלמות עשוי להפתח מתוך בידדות (Aleksgaard, 1984). הובדיל לחימש את קבוצה חברית, חרצת ליתח יכולת חישת, שאינן יכולות להרצח בידוד (Lewin & Heckhausen, 1975). מעורר את ההצטרפות לקבוצה הניעות, הצורך לחשוך כדי ליתר (Dumelle, 1966) יוצר את הקשר עם קבוצה חסרת; הצורך באינטימיטיות הנמוכה

האמית, עשיר להיות במרכז השירה של אירוע ולא באירוע עצמו. משמעות הדבר היא, שכאשר התמונות בקונפליקט מהוות ביטוי ליפסיו החשיבה שלני, תהליך עצמו של הקונפליקט החוניים של שירתו של כלל שירי בדברי החשיבה שלני.

מהם המאפיינים החיוניים של שירתו של הקבוצה לחישוב של הקבוצה ולחברו את המאפיינים מזו שירתו את האמנות המשמשת שהובילום היום לגורם שיש לשעבב, קונפליקטים היום תולכים שיש למרס בסוס נתון וזהו לתקסום; נכון את בשל חלקים המאים, העוסקים בבעיות של חיגו לני ובטונית הולאו של הקשר המפל ובתהליכי ההתייחסות העצמות הכורכים בתהליכי החשיבה של כל קבוצה.

חיגו לני וקשר כפול

ניתן לטח את הליקוס המרכזי של היאורית החיגום הלוגים כוללים: "כיר למאר קבוצת אובליקטים או ארוים, אני נרשים למעט (או סדרה של משוים), מועללים) ברמה שנה של המשטה המשוים המותאמים לניאר אוניקט או ארוע אחד או יותר. מהם זקוקים למושגים, שונים מונים במרה שנה של התינהמה של קבוצה", או זקוקים למושגים לניאר התינהמה של המרכים המרכיבים את מעלה מאלה שונים רלוונטיים לניאר התינהמה או מקיימת במתקן מתחברו לקבוצה. אין בכך כיר לומר שהקבוצה מתנהמה או מקיימת במתקן מתחברו האינדיווידואליים, או לולקן, אלא שהקבוצה והכירו אום אתו הדבר. הדבר נכלל באופן תלוק באמית, תחשכ חיגו יותר מסוכס הלוקי. עם זאת, סוייית הסיגו תהליקי הולכת את מעבר למה שמדונו באמירה כדורשה זו.

כיר להחרי את משמעותו ורמת ההפשטה השונה, בכיר ארוע שהורש בארה"ב בשנת ה'ס"ז, המהירות קבוצת רמאים התמשה כיר לניו בודד בה וכולים הם, בעוסקים בחתום הופאי, להמטרד עם התפקיד המנופה מהם במקרה של מלמסה גרעינית. עופים במישוריה הראשונה של קבוצה זו, שיקפי טווח רחב של תאורים שהציגו מה שהתרחש, וזמנה לכך היא זו: (1) חלבים תלוק את האדומים השאלות בחסות לוחכה בסיכויים ללות ענת מלמסה גרעינית מפשרת; (2) הקבוצה נרעה ביטוי לתחושה לאמית מפותח של חוסר ישע ביחס לשמפוטל לשרד עיצור הוגיעני; (3) הקבוצה ראהה באור חסילי את תפקידו, שהשמפוטל לופנה מחברו למלא בחלק מתכנית ההגנה האזרחית הלאומית; (4) הקבוצה חקמה אוגו המורכב מאליים רבים של מומחים רמאים.

של אותם מתחים, שהקבוצה היחה מעורפם לפל, ומפנית דרכים לרניו את הקונפליקט כמד לזיונית.

האינסטיטוציונלי של פרוקטס חברתי

בהחלו זיונו בכל אחד מהפרוקטס דלעל, רמנו לכך שהיטפל בדיוניקות קבוצתית רבת, בדרך לא מודוסקלית, משמש לזיוק הקונפליקטים, שרן מדינתות למחור, בהגדילו את היתקויותי במקום לעתרות מה יש, אם כי הפניסיה קבוצת, הנתנת למעלים אלו של הובסליות עצמית; ומה ירדש כיר לניור האינסטיטוציונל המבוסס על "שחרור", (release) ואל על "מיתרור" (instigation).

דילמה קשורה לקבוצת, שקבוצתו הינו שיויות חברתיות שאינו רק מעולות, אלא מהדרותיה של מעולותיו. טכנס של התלכים חשביים אלה משמש להחלטה על הפעולות הבאות. אם בחלים תהליכי חשיבה קולקטיביים אלה בקבוצות, עולים מספר נוספים. למשל, כאשר נוצרות התיקבוצות, כל צד יטה לתאר את פעולותיו כנכונות על ידי הצד האחר, וליטעון שרודד היחידה לשנת את המצב היא, שהאחרים ישו את התינהמה. כאשר כל צד נוקט במגמה זו, נוצר מעגל התמסה אחים משל, ונומני את התינהמה נתיקבוצות ללא הבנת המוללה. כאשר מתרחקים מיט מייסדים אלה, ניתן ליאות שאף שלל צד מסביר את התינהמות כנגרמת על ידי האחר, אף סיעה אינה שלטת למשה, בהתינהמה וזלתי, בדרך לך רמה. חוקי האינסטיטוציה קבועים שהמשוכרת שלטת בשונתי, כל צד ממחיל מאוריות למעליו והופך את האחרים ל"ישה", ובכך הוא יוצר את המישה של הלישלות במחוי. אחר כל צד נאבק להגבר על הנתאים שפעולותיו יצרו, או להישלות מהם.

האופן בו קבוצה קבוצה על התינויותה בקונפליקטי, נתון לקונפליקט זה את משערתו ונמצה את המרדית לפעולותה האפשרות של הקבוצה. אם קבוצה, שיונה מחויבת לכינון מסוים, למשל, ראה באופוריה סיכון לשלל את התקבוצות, תכיר תקבוצתה זו שיויים להתיחס לאלו הניקטים במסיכסטיבה שנה, יאל ירוב שיש להתגבר עליו עמדה זו יוצרת חסיס ירידת. אם האופוריה תפסה בתלך טובע של מושג המחויבות הקבוצת, תהקבוצה עשויה לאמן את חימה את השניים המחויבים חלק ממה, שהעושה את הבנת המחויבות ואת הכינון, תנועה מכר. בדידת האפשרות, משנה שאנו קונפליקטואלי מוחות, יכול לפרו קונפליקטואלי

המחוקקים חלקו זה לזאת באופי, באופי, האי הינו אני"ו או גם אחרים משהו על מה שיאנו אנו, בהעלנתו סוגיה זו לרמת הקבוצה, על ידי אישור ישרו מה שקבוצה זו חררה, או למסדה גם מה "שאנוה" כוללים אחרת, פשלות של המודד כוללת אישור ומסדה; וזוהי קבוצה וזוהי לא קבוצה. יחד עם זאת, "קבוצה" היא "קבוצה" הינה הנוגחה של אותה פועלת אישור. כלומר, השלילה, "לא קבוצה" מובלת מאישור של "קבוצה".

אם זוכרים תפוז זה של אישור, יש סיכוי שלא נסתכן, אך ישנה טעות קריטית נפרדת: את נוטים לראות את "זוהי קבוצה" כמחוקקים מאשרים, אבל את רואים את השלילה וזו אינה קבוצה "לאשה". זוהי הדילמה, שכן בדוגמאנו מחיימים ללא קבוצה, שלו כאל "חס", או יכולים לתוך מלכדת השימוש בכך כמטרת החייסות. למשל, את מטריים שקבוצתו חוקה, מייחסים את מנב חוסר הכוח לילא אנה"ו (הם), וזו משתמשים בראייתו את חוסר הכוח שלהם כמטרת להבנת כוחו או. בשותגו זאת, את קבוצה, משתמשים בתלק מאנה"ו, למרות מה שקראו לו "אחרים", כמטרת להבין אותנו, או יוצרים את לעצמו, באופן בלתי מבין. מטרת להתייחסות עצמית עם כל האפשרויות להתייחסות מעגלת.

נקח לדוגמה, קבוצה שהיא מחייבת מאוד למוחל פעלה פוסים, מחייבות זו עצמה יצירת את חויית חוסר המחייבות כאשר החלק קבוצה הנפל בתלק השלילה של המדרת המחייבות נמנע כמחונן, ההתנגדות נפגשת לא בתלק מהקבוצה, אלא כ"אחר", שיש להחנך עליו, אם הצד המחייב רוצה להעלות, או נמנע הצד המחונן של הקבוצה, כי לא קבוצה, ומונע נעשה"ו על ידי החדד בה בוחר הצד המחייב לעצמו. הצד המחייב עושה מה שהצד הנמנע רוצה הלא מחייבים) עונו לכך, שכל כאשר נמצאת החלפה אסימטריות כלפי מנהל, מה שהחל כהנחה של תופעה פרודוקטית צד יקרות בבחי התינגדות כלפי מנהל, מה שהחל כהנחה של תופעה פרודוקטית של התייחסות עצמית, הופך לקונפליקט פנימי, העסוף במערכות השיטה ופועלה של אור, נפר-שוגר, וחסך-חשך.

סיכום

הרלוונטיות של החומר בו דנו במאמר זה עבור כל סוגי הקבוצות הקטנות, הינה מרחיקת לכת, שכן הוא חודד ללב לבם של החתולים גם בהם עבודות קבוצת, כאשר רק מנסות ללמד על עצמן מנסיון רח. חזוניתו לטווח ארוך של הקבוצה,

התייחסות עצמית

קיים דויל אחד של כל יישות חברתית, המחוקקים בתנאים שהודרה, הוא הנתיים להחשבמה בהגדרה זו כדי לחשוב על מה שיש להדריד מחדש. העניין הוא, שכל יישות חברתית החושבת על עצמה, העוסקת בדברים של אינטראקציות, תיטה להשתמש בדברים אלה ובחוקים הותיקיקטיים, המווסתים אותם, כאל כל ליהבה של מוסים אחרים (Smith, 1984; חזב נקרא - "עניית התייחסות העצמית").

בדויל כולל, אם מוצאים התייחסות עצמית כמפתח בשית זרות, שאוטוריטה ופרדוקס עליונים יוצרים מערכת של מחזורות וחסוטר: הוא יכול להיות על אורה התינגת, וכוללת את תהליך האישר, אשר כאשר הוא עובר השלחה על לבסוף, יוצר הנהרות כצורה של "אם אזי, וכו'". אזי, מדיקס מלמד מעבר לתמינות, מעבר לסינונים ליונים, ומעבר מעל קסמים של סוציות, לפי שתואר קודם.

כדי להבין את השיבוטה של סוגיה זו בהיח קבוצה, עלינו להפוס כי מספר מושגים מנהיבים, כמתואר מהודרם של מושגים אחרים. זהו מרכיב קריטי בבייית התייחסות העצמית למשל, מונח חוסר התקווה עולה ומקבל משמשות רק את תוד התייחסות לעמת התקוות, למשה, על ידי החדרה של תקווה, מגדירים חוסר תקווה, אם חזוים חוסר תקווה רוצים לשנות את המנב, פיתרון אופייני היא לפחה יותר תקווה, השקפה פרודוקטית נישען, שכלל שקטגוריות התקווה גדולה יותר, כך, דריסה האשורות לחוסר תקווה. כדי לעצמם את חוסר התקווה, נישען חדר הפרודוקטיות, שיש לאבד תקווה. כאשר לא תהיה כל תקווה, את נעצמם או גבלי: חוסר מושג חוסר התקווה וניגור את הפרוטקטאל להחלפה חדשה באותו סוגיות שהודרו כחסדות תקווה.

זהו תפיסה לאולוגיה כחאה. אם מנחנים שמים הנים רטובים, ומחליטים רטיבותם יהיה בעיה, את עשויים להפס פתרון על ידי נישוף לעצמם את רטיבות ומים. למה עשה כמה קשה נמח, נישען זו וזהו חסרת תקווה. על ידי יותר על תקווה לשינה רטיבותם על המים, את נחבר יותר בחוסר תקווה שבמשמחה זו, בחר אלקטריסטיבות אחרות על מה שישנו חבלתי יותר פשוט.

בסיס הפילוסופי לרעיון זה אינו משהו וראוי לכאור. נקודת החתלה הינה להבין, כי, שבעג שאנו אומרים שהו "א", את מתוים בגור, המקובל יהיה "א", "א", "א", הוא חלק משה, שכן ללא "א", לא יתכן ללא "א", (Smith, 1980). ברה,

תלדו מאד ביכולתה לזקון עצמי לאורם של נתונים פנימיים והיצוניים, המציעים כי עליה לשנות מסלול, או לכתת בכיוון שונה. נתונים אלה מופיעים תמיד, כשנים בקונפליקט עם הסיסטום קיו, ועם המצב הרווח של "התקיימות" הישערים כרגיל". אם הקבוצה איננה מסוגלת להתייחס לקונפליקט זה כחלק מרכזי והרצו מהתנסותה, במקום זאת מנדה אותה אל התחומים הייבולתי נסבלים" או היישומים במני חיסול" של הקבוצה", אזי התנאים המוקדמים להסתגלות ולגדילה יצטמצמו. טיעון זה עומד בניגוד לגישורים של אנשים רבים מאוד בקבוצה, החשים כי קונפליקט מנע בהתפתחות הקבוצה. כל מי שעבר תקופתם המוקדמים להסתגלות ולגדילה יצטמצמו יסכים עם טיעון זה. עם זאת, פסיקטיבה אלטרנטיבית היא, שקיימות "קבוצות" לוחות בראו ואפילו משחרר", אם הוא מוכן במותחים פרוזקסיים. לו תפרי קבוצה היו יכולים ללמוד להתייחס לקונפליקט אחרמי לקבוצתה, תוצאה טבעית של "הבדלים המנוסים לפעול כאופי מנוגש", ושהיגורים הופכים לקונפליקטואליים רק בשל דפסי החשיבה של חברי הקבוצה והקבוצה כשלים, אזי זה מתנפס בפניתי. כל כך, יוכל להיכנס למסגרת חדשה ולדאיות מוכן כחלק מטבע הדברים, כמו רטובתם של המים והמימיות של אור השמש.